

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kardon László ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a Dr. Virág István ügyvéd által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen műszaki vezető díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság a 2009. november 17. napján kelt 23.P.21.189/2007/31. szám alatti ítélete ellen a felperes által 32. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen az alperesnek 15 napon alatt fellebbezési eljárási költség fejében 400.000 (azaz négyszázezer) Ft + ÁFA ügyvédi munkadíjat.

Kötelei továbbá a felperest arra is, hogy az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000 (azaz kilencszázezer) Ft fellebbezési illetéket az államnak külön felhívásra fizesse meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte az alperes javára 906.250 Ft perköltség megfizetésére, valamint az állam külön felhívására a 900.000 Ft le nem rótt kereseti illeték viselésére. Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában megállapította, hogy az alperes és a H. É. Kft. 2005. március 21-én fővállalkozói szerződést kötött, amelyben a H. É. Kft. elvállalta a ... Z. utca 1. szám alatt épülő jégcsarnok generálkivitelezési munkálatait. A H. É. Kft. pedig a K. Kft.-vel kötött vállalkozási szerződést 2005. szeptember 7-én, amelynek alapján a K. Kft. elvállalta a ...Z. utca 1. szám alatt épülő jégcsarnok generálkivitelezési munkálatait. A szerződés XI. 51. pontja szerint a vállalkozó a munkálatok helyszíni felelős műszaki irányítását folyamatosan biztosítja a felelős műszaki vezető, vagy helyettese munkaidőben történő állandó helyszíni tartózkodásával. A XII. 56. pontjában foglaltak szerint pedig a szerződés teljesítésével kapcsolatban a vállalkozó részéről felperes neveügyvezető jogosult eljárni. A kivitelezés helyszíni műszaki irányítója a vállalkozó részéről ugyancsak felperes neve.

A munkákra a ...K. Önkormányzat Építés Hatósági Irodája adott ki építési engedélyt, és az Építési Hatóságnál 2005. szeptember 15. napján az alperes részéről bejelentésre került, hogy a munkák felelős műszaki vezetője a felperes.

Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy a K. Kft. a felperes és a felesége tulajdonában álló gazdasági társaság. Az alperes ügyvezetője 2005. január 27. óta B. K., Sz. L. pedig 2006. augusztus 23-tól az alperesi gazdasági társaság ügyvezetője.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a fenti két szerződés szerinti építkezésen a felelős műszaki vezető a felperes volt, azonban a teendők ellátásával nem az alperes bízta meg őt.

A felperes keresetében 17.500.000 Ft tőke és ennek 2006. június 30-tól járó késedelmi kamatai megfizetésére, valamint perköltség viselésére kérte kötelezni az alperest az általa ellátott műszaki vezetői feladatok ellenértékéért. Keresete alapjául arra hivatkozott, hogy a peres felek között 2005. szeptemberében jött létre megbízási szerződés a perbeli építkezés felelős műszaki vezetői munkálatainak ellátására. Az általa képviselt K. Kft. és a H. É. Kft. közt a perbeli építkezésre létrejött vállalkozási szerződésből álláspontja szerint megállapítható, hogy a K. Kft. felelős műszaki vezetésre vonatkozó feladat ellátását nem vállalta, így erre nézve a felperessel kötött megbízási szerződést az alperes, mint építtető. A K. Kft.-vel kötött vállalkozási szerződésben kizárólag kivitelezési feladatok ellátására vállalt a gazdasági társaság szerződéses kötelezettséget és abba nem tartozott bele a felelős műszaki vezetés és az e feladatok ellátásáért járó megbízási díj.

Azt vitássá nem tette, hogy a megbízási díjban a felek nem állapodtak meg, de ezzel összefüggésben hivatkozott a BH2001.387 számú eseti döntésre, mely szerint a megbízási szerződésnek nem lényeges eleme a díjban való megállapodás. A díj ugyanis nem csak akkor jár a megbízottnak, ha kikötötték, hanem akkor is, ha nem lehet feltenni, hogy a rábízott ügy ellátására ingyenesen vállalkozott. A felelős műszaki feladatok ellátásáért járó díjat pedig szokásosan a beruházási érték 3,5%-ában jelölte meg akként, hogy a jégcsarnok felépítésének a költségét 550 millió Ft + ÁFA összegben határozta meg.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Alperesi álláspont az volt, hogy a felelős műszaki vezetője a kivitelezőnek van, ami az 1997. évi LXXVIII. törvény 39. § (1) bekezdés b) pontjából is következik, illetőleg ezt megerősíti az akkor hatályos 51/2000.(VIII. 9.) FM-GM-KöViM együttes rendelet 9. §-a is. Ezen túlmenően pedig hivatkozott a Koloman Kft. és a H. É. Kft. közötti vállalkozói szerződés 56. pontjára, amelynek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felperes, mint felelős műszaki vezető a vállalkozó, a K. Kft. részéről járt el. A szerződés 51. pontja ugyanis akként rendelkezik, hogy a K. Kft.-nek kellett gondoskodni az építkezés felelős műszaki vezetőjéről, illetőleg az építkezésen ilyen személy jelenlétéről.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta. Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmével összefüggésben mindenekelőtt hivatkozott arra, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terheli annak a bizonyítása, hogy a perbeli építkezésnek ő volt a felelős műszaki vezetője; hogy e feladatkör ellátására nézve az alperessel állt jogviszonyban, tehát az alperes bízta meg őt a feladatok elvégzésével és a felelős műszaki vezetői ténykedésért járó reális díjazás összege pedig a kereseti kérelemmel egyező.

Az elsőfokú bíróság megállapította azt, hogy a perbeli építkezésnek ténylegesen a felperes volt a műszaki vezetője. Az alperes sem tette ezt a per során vitássá és az alperes részéről Sz. L. ugyancsak elismerte, hogy a generálkivitelezési szerződés szerint a kivitelezőnek kellett kiállítania a felelős műszaki vezető személyét és ez a felperes volt. Ugyanez állapítható meg az Építési Hatóság felé tett alperesi bejelentésből, mely szerint az önkormányzat felé a felperes személyét jelölte meg az alperes az építkezés felelős műszaki vezetőjéül. Ennek alapján tehát tényként volt megállapítható, hogy az építkezés felelős műszaki vezetője a felperes volt.

Ugyanakkor a felperesen volt a bizonyítási teher abban a körben is, hogy a felelős műszaki vezetői teendő ellátására nézve az alperessel állt jogviszonyban, vagyis az alperes bízta őt meg e feladatok ellátásával.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperes védekezését abban a körben, hogy az 1997. évi LXXVIII. törvény 39. § (1) bekezdés b) pontja előírja, hogy a felelős műszaki vezető a kivitelezővel áll tagsági, alkalmazotti, vagy megbízotti jogviszonyban. Az építkezés idején hatályban lévő építési törvény idézett rendelkezései még nem a fenti szöveggel voltak hatályosak. Ugyanakkor az 51/2000.(VIII. 9.) FVM-GM-KöViM együttes rendelet 7. § (2) bekezdés csupán arról rendelkezik, hogy a műszaki felelős tartós akadályoztatása esetén a kivitelezőnek kell gondoskodni a helyettesítésről. Ebből önmagában még nem következik, hogy kizárólag a kivitelezőnek kell a felelős műszaki vezetői feladatokat ellátni, illetőleg neki kell erről gondoskodni.

Ugyanakkor a felperes elismerte, hogy írásban nem kötöttek szerződést az alperessel a felelős műszaki vezetői teendők ellátására, sem a feladat ellátásáért járó díjazás összegében nem állapodtak meg. A felperesi előadás az volt, hogy úgy állapodtak meg, hogy majd a munkálatok befejezését követően megegyeznek az összeg felől. A felperes azonban a per során azt bizonyítani nem tudta, hogy az alperessel állt jogviszonyban az általa állított feladatok ellátásával kapcsolatban. Ennek ellentmond ugyanis a két gazdasági társaság közti szerződés 56. pontja, vagyis a H. É. Kft. és a K. Kft. közötti szerződés, melynek idézett pontja akként rendelkezik, hogy a szerződő felek megállapodnak abban, hogy a szerződés teljesítésével kapcsolatban a vállalkozó részéről felperes neve ügyvezető jogosult eljárni és a kivitelezés helyszíni irányítója a vállalkozó részéről felperes neve. Ugyanezen szerződés 51. pontja pedig arról rendelkezik, hogy a vállalkozó, azaz a

K. Kft. gondoskodik arról, hogy legyen az építkezésen felelős műszaki vezető, amely a felperesi előadást cáfolja, és az alperesi előadást támasztja alá.

A perben kihallgatott tanúk vallomásai alapján sem volt megállapítható, hogy az alperes szóban megbízást adott volna a felperesnek a felelős műszaki vezetői teendők ellátására. A felperes arra hivatkozott, hogy Sz. L. val állapodott meg e feladatokkal kapcsolatban, Sz. L. azonban csupán 2006. augusztus 3. napjától volt az ügyvezetője az alperesnek, ezt megelőzően az alperes nevében ilyen megbízást adni a felperes részére nem is volt jogosult. B. K. volt a perbeli időben az alperes ügyvezetője, aki ugyan úgy nyilatkozott tanúkénti meghallgatása során, hogy írásban létrejött ilyen megállapodás, mégpedig röviddel azt megelőzően, hogy az ügyvezetői tisztsége megszűnt az alperesnél. Ilyen írásbeli megállapodás azonban a periratokhoz csatolásra nem került, és e tanú vallomása a felperesi nyilatkozattal is ellentétes, mivel a felperes maga is azt adta elő, hogy írásban nem jött létre megállapodás a felelős műszaki vezetői teendők ellátására. Így e tanúnak a vallomása nem volt értékelhető. A további tanúk vallomása alapján sem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes megbízatását az alperes adta, csupán tényként az volt megállapítható, hogy a felperes látta el a felelős műszaki vezetői feladatokat, amelyet egyébként az alperes vitássá sem tett.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperes nem bizonyította azt, hogy a felelős műszaki vezetői tevékenység ellátásával kapcsolatban az alperessel állt jogviszonyban, így tehát a vele szemben előterjesztett megbízási díj iránti igénye sem lehetett megalapozott.

Minthogy a felperes pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontjára is, az elsőfokú bíróság a felperest kötelezte az alperes jogi képviselétével összefüggésben felmerült perköltség megfizetésére.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illeték viseléséről pedig ugyancsak a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján, utalással a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére, a felperes köteles. Erre tekintettel rendelkezett az elsőfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel. Fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és az alperesnek a felperes keresete szerinti marasztalását kérte, másodlagosan pedig az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és új eljárásra, valamint újabb határozat hozatalra történő utasítását kérte.

Fellebbezésében kifejtett álláspontja változatlanul az volt, hogy az alperes és a felperes között jött létre megbízási szerződés a perbeli építkezés kivitelezésének műszaki vezetői feladatainak ellátására, melynek tényét részben az alperes ráutaló magatartása, részben a perben benyújtott okiratok, illetőleg tanúvallomások

igazolnak. Összecszerősége pedig a beruházás értékének 3-5%-a, amely a műszaki felelős vezetői teendők ellenértékének szokásos mértéke.

Fellebbezésében hivatkozott arra, hogy tényként állapította meg az elsőfokú bíróság is, hogy a felperes a megbízási feladatainak eleget tett és ezt az alperes sem vitatta, azt elismerte. Ezzel összefüggésben hivatkozott az általa Pf.3. sorszám alatt csatolt okiratra, mely szerint az alperes arról tájékoztatta az Építési Hatóságot, hogy a felperessel, mint felelős műszaki vezetővel az erre vonatkozó megbízási szerződést felbontotta, felbontani pedig csak és kizárólag olyan szerződést lehet, ami létrejött. Az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy e bizonyítékot miért hagyta figyelmen kívül.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróságnak azon hivatkozását, hogy a K. Kft. és a H. É. Kft. közötti szerződés XI. 51. pontja alapján a K. Kft. volt köteles a felelős műszaki vezető személyéről gondoskodni, mert a K. Kft. az összes kiviteli tevékenység, vagyis a teljes beruházásnak csak egy hányadát végezte, és nyilvánvalóan az elsőfokú bíróság által hivatkozott szerződéses rendelkezés csak a két szerződő fél viszonylatában értelmezhető. Ezen túlmenően azonban más kivitelezők és beszállítók is végeztek tevékenységet a perbeli beruházáson, erre vonatkozóan a szerződésbeli kikötés nem értelmezhető.

Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta azt, hogy kinek az érdekében állt a műszaki vezetői tevékenység elvégzése, és a megbízási díj meg nem fizetésével ki gazdagodott jogalap nélkül. Nyilvánvaló, hogy a felelős műszaki vezető alkalmazása a fővállalkozó érdekét szolgálta, ebből következően pedig annak költségét is neki kell viselnie. Álláspontja szerint a perbeli esetben nem a H. É. Kft-t, hanem az alperest kell tekinteni fővállalkozónak. Ezzel összefüggésben a fellebbezési eljárás során Pf./4. sorszám alatt csatolt okiratra hivatkozott, hogy a K. Kft. által megkötött vállalkozási szerződés szerinti díj mindössze 166 millió Ft volt, ez a teljes költségvetési összegnek mindösszesen 22,1%-a. A további munkálatokat és költségeket az alperes által biztosított ingatlan, anyag és más vállalkozók szolgáltatásai tették ki, amelyre a felelős műszaki vezető tevékenysége értelemszerűen ki kellett hogy terjedjen. A periratokhoz csatolt okiratokból pedig arra vonható következtetés, hogy a fővállalkozó ténylegesen az alperes volt, hisz ő bontotta fel a felelős műszaki vezetői tevékenység ellátására vonatkozó szerződését, a felperes pedig e tevékenység ellátását nem ingyenesen vállalta, díjazásra tartott igényt, amelyet a kivitelezés megkezdésekor már bejelentett és az írásbeli szerződés megkötése is napirenden volt.

Mindezekre tekintettel kérte a fellebbezési kérelme szerinti elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság az ítéletének a helybenhagyására irányult.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, jogi okfejtése és döntése is teljes egészében helytálló volt.

Mindazonáltal a másodfokú bíróság a felperes fellebbezése kapcsán az elsőfokú bíróság ítéletéből az alábbiakat emeli ki:

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes a H. É. Kft.-vel kötött 2005. március 21-én „fővállalkozói szerződés” megjelöléssel szerződést a perbeli munkálatok kivitelezésére. A H. É. Kft. pedig ugyancsak megrendelőként a K. Kft.-vel kötött 2005. szeptember 7-én vállalkozási szerződést a perbeli építkezés kivitelezési munkálataira.

Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra is, hogy az utóbbi szerződés 51. pontjának rendelkezése alapján megállapítható, hogy a K. Kft.-nek kellett gondoskodni az építkezés felelős műszaki vezetőjéről, illetőleg az építkezésen ilyen személy jelenlétéről. Ezen szerződéses kikötésben foglaltakkal szemben a felperesnek kellett azt bizonyítania, hogy a H. É. Kft. és a K. Kft. közötti szerződésben rögzítettek ellenére a felelős műszaki vezetői feladatokról nem a K. Kft.-nek kellett gondoskodnia, hanem az alperes őt bízta meg e feladatok ellátásával. A felperes ezt a per során bizonyítani nem tudta.

Az elsőfokú bíróság ezen szerződéses kikötésben foglaltak mellett helytállóan hivatkozott arra is, hogy az akkor hatályos 1997. évi LXXVIII. törvény 39. § (1) bekezdés b) pontjából is az következik, hogy a kivitelezőnek kell gondoskodnia a felelős műszaki vezető személyéről. Ez következik az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott 51/2000.(VIII. 9.) Együttes rendelet 9. §-ából is. Bár az Étv. hivatkozott rendelkezése kifejezetten nem mondja ki, hogy a műszaki vezető alkalmazása a kivitelező feladata, de azt sem, hogy a megrendelőé, és mivel a 39. § az építőipari tevékenység gyakorlásának feltételeit (vagyis a kivitelezést) szabályozza, így ellenkező megállapodás hiányában az ilyen tevékenységet végzőnek kell biztosítania a műszaki vezetést, és nem a megrendelőnek. A műszaki vezető nem azonos a műszaki ellenőr személyével, tevékenységük különböző. A műszaki vezető nem a kivitelező tevékenységén kívül álló, azt ellenőrző személy, mint a műszaki ellenőr, hanem a kivitelezést irányító személy.

Az építőipari kivitelezési, valamint a felelős műszaki vezetői tevékenység gyakorlásának részletes szakmai szabályairól és az építési naplóról szóló akkor hatályos 51/2000.(VIII. 9.) FVM-GM-KöViM együttes rendelet 2. § j) pontja is ezt fogalmazta meg, amikor a felelős műszaki vezető fogalmát megadta, s e szerint az építési munkahelyen végzett építési, szerelési munkát az Étv. 40.§ (2) bekezdésében meghatározott felelősséggel irányító személy, vagyis a kivitelezés irányítására a felelős műszaki vezető jogosult és köteles, és ellenkező megállapodás hiányában e személy biztosításáról a kivitelezőnek kell gondoskodnia. Nem változtat ezen a tényen az sem, hogy az építési engedélyezési

eljárás során, illetőleg a kivitelezés megkezdésekor a felelős műszaki vezető személyét az építtetőnek (megrendelőnek, beruházónak) be kell jelenteni.

Az építkezéskor hatályos az építési engedélyezésről szóló 46/1997.(XII. 29.) KTM rendelet 19. § (1) bekezdése ugyanis az építtető feladatává teszi a műszaki vezető bejelentését. A bejelentési kötelezettség azonban nem hoz létre jogviszonyt az építtető és a felelős műszaki vezető között. Vagyis nem következik az építtető bejelentési kötelezettségéből, hogy a felelős műszaki vezető személyére neki kell szerződést kötnie. A rendelet ugyanis az építtető kötelezettségét szabályozza, azt, hogy az építési engedélyezési eljárás során mely okiratokat kell csatolnia és milyen feltételei vannak az építési engedélyezési eljárásnak. Azt azonban, hogy az építési engedélyhez szükséges előírásoknak miként tesz az építtető eleget, vagy miként kell annak eleget tennie, a rendelet nem szabályozza, csak azt, hogy ezen feltételeket biztosítani kell.

Erre tekintettel nem fogadható el a felperesnek azon fellebbezési hivatkozása, hogy az alperes arról tájékoztatta az Építési Hatóságot, hogy a felperessel, mint felelős műszaki vezetővel az erre vonatkozó megbízási szerződést felbontotta. Ezen felperesi hivatkozás ugyanis nem felel meg teljes egészében az építési hatóság által adott alperesi tájékoztatásnak. A felperes által hivatkozott ezen okirat ugyanis nem az alperes által készített és a megbízási jogviszony felbontására vonatkozó okirat, hanem az építési hatóság által a felperesnek megküldött levél, amelyben a felperest arról tájékoztatta az építési hatóság, hogy a J. Kft. tájékoztatása szerint - a felperessel, mint műszaki vezetővel - a szerződést felbontotta. Ez a levél 2006. augusztus 28-án kelt, amelyet a felperes Pf.3. sorszám alatt az iratokhoz csatolt.

Ugyanakkor az iratok között 14. sorszám alatt megtalálható az építési hatóság ezt megelőző levele, amelyben az a tájékoztatás szerepel, hogy a J. Kft. tájékoztatása szerint az eddigi generálkivitelező társasággal - a sorozatos csúszások miatt - megszüntette a szerződést (elállt attól), s ennek következtében a felelős műszaki vezető személyének a lecserélésére került sor. Az építési hatóság felé az alperes bejelentése pedig ez utóbbi tartalommal történt, vagyis az alperes az építési hatóság felé azt jelentette be, hogy a generálkivitelező társasággal szüntette meg a szerződést és ennek következtében a felelős műszaki vezető lecserélésére kényszerült (18. sorszámú építési hatóság iratai). Így tehát ezen most idézett okiratok sem támasztják alá a felperesnek azon hivatkozását, hogy az alperes felbontotta a szerződést, és csak az esetben lehet felbontásról beszélni, ha a felek között szerződés jött létre.

Az alperes építési hatóság felé tett leveléből ugyanis kétséget kizáróan az állapítható meg, hogy a generálkivitelező társasággal (K. Kft.-vel) szüntette meg a szerződést, attól elállt és ez vezetett arra, hogy emiatt az építkezés felelős műszaki vezetőjét is le kellett cserélni.

Nem volt elfogadható a felperesnek a per későbbi szakában, valamint a fellebbezési eljárásban előadott azon álláspontja sem, hogy az alperes tulajdonképpen

fővállalkozónak tekintendő, és mint ilyen, neki kellett gondoskodni a felelős műszaki vezető személyéről, és ennek alapján bízta meg az alperes a felperest a felelős műszaki vezetői tevékenységgel. Abból ugyanis, hogy az alperes más vállalkozókkal is szerződött, illetőleg az alperes biztosított anyagokat a perbeli kivitelezéshez, ez nem következik.

A rendelkezésre álló szerződéses láncolat pedig egyértelműen csak azt támasztja alá, hogy az alperes a H. É. Kft.-vel szerződött „fővállalkozói szerződés” megjelöléssel, a H. É. Kft. pedig a felperes ügyvezetése alatt álló K. Kft.-vel kötött ugyancsak vállalkozói szerződést. Mindkét szerződés azonosan szabályozza, hogy a vállalkozó feladatát képezi a felelős műszaki vezető személyének a biztosítása. Mindkét szerződés XI. fejezetének 51. pontja ugyanis teljesen azonos rendelkezéseket tartalmaz a műszaki vezető személyének a biztosítására. Ezen szerződéses láncolatból pedig az következik, hogy az alperes és a H. É. Kft. jogviszonyába a H. É. Kft.-nek kellett a felelős műszaki vezető személyét biztosítani, vagyis az építkezés műszaki irányításáról gondoskodni. Ezen feladatok ellátására azonban a H. É. Kft. a K. Kft.-vel szerződött, és így most már e feladatok ellátása szerződés alapján a K. Kft. feladatát képezte.

Nem fogadható el e körben a felperesnek azon hivatkozása sem, hogy a felelős műszaki vezető személyét csak természetes személy láthatja el. Ez ugyanis a jogszabályi rendelkezésekből nem következik. A fentebb már hivatkozott, az akkor hatályos 51/2000.(VIII. 9.) együttes rendelet 7. §-ából egyértelműen következik, hogy a felelős műszaki vezető személy, illetőleg jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet is elláthatja akkor, ha azt a 6. §-ban és 8. §-ban előírt feltételeknek megfelelő tagja, vagy alkalmazottja útján gyakorolja. Így tehát ezen felperesi álláspont is téves.

Téves a felperesnek a fellebbezésében kifejtett azon álláspontja is, hogy a H. É.Kft. és a K. Kft. közötti szerződés XI. fejezetének 51. pontja csak a két szerződő fél viszonylatában értelmezhető. A K. Kft. pedig a szerződéses értéknek mintegy 32,2%-át végzete csupán el, ezzel szemben a felelős műszaki vezetői tevékenység a létesítmény egészére, a teljes beruházásra ki kell, hogy terjedjen. A H. É. Kft. és a K. Kft. közötti szerződés felperes által is idézett 51. pontja nem korlátozza a felelős műszaki vezető személyének biztosítását kizárólag a K. Kft. által végzett munkálatokra. A szerződés ezen rendelkezése egyértelműen azt tartalmazza, hogy a vállalkozó a munkálatok helyszíni felelős műszaki irányítását folyamatosan biztosítja a felelős műszaki vezető, vagy helyettese munkaidőben történő állandó helyszínen tartózkodásával. Ebből pedig az következik, hogy a felelős műszaki vezetői feladatok ellátásának biztosítása a K. Kft. feladata volt, akár úgy, hogy saját tagja, vagy alkalmazottja útján látja el ezt a feladatot, akár úgy, hogy a felelős műszaki vezető személyére mással szerződést köt.

Így tehát ebből a szerződéses kikötésből tévesen vonta le a felperes azt a következtetést, hogy e szerződéses rendelkezés csak a K. Kft. által elvégzett munkálatok irányítására, annak felelős műszaki vezetésére vonatkozott.

Mindezen indokbeli kiegészítésekre is tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, lényegében annak helyes indokaira utalással, a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel a felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért a fellebbezési eljárási költségek viselésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles. Ugyancsak a felperes köteles a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000 Ft fellebbezési illetéknek az állam külön felhívására történő megfizetésére, figyelemmel a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére is.

Budapest, 2010. június 23.

. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
előadó bírő bírő

Dr. Pestovics Ilona s.k.
bírő

A kiadmány hitelül:
tisztviselő